

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 206/2017-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. apríla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6 Tpo 301/2016 z 24. marca 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola elektronicky 9. marca 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED] (spolu ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Tpo 301/2016 z 24. marca 2016 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“ alebo „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že uznesením „*vyšetrovateľa príslušnej zložky orgánov činných v trestnom konaní*“ bolo 17. marca 2016 proti zadržaným sťažovateľom vznesené obvinenie pre údajný zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona.

3. Uznesením Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. Tp 18/2016 z 20. marca 2016 bolo rozhodnuté o nahradení väzby s tým, že dôvod kolúznej väzby neobstojí a dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku síce obstál, ale bol nahradený probačným dohľadom. Zároveň sťažovatelia boli prepustení zo zadržania. Po šiestich hodinách konania okresný súd v podstate skonštatoval, že „*skutkový stav je tak pochybný, že ho vyrieši zrejme až súd*“.

4. Na základe sťažnosti prokurátora uznesením krajského súdu bolo uznesenie okresného súdu z 20. marca 2016 zrušené a sťažovatelia boli prepustení zo zadržania s tým, že väzba z dôvodov uvedených § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku sa nahrádza podľa § 80 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku prijatím písomného sľubu obvineného a dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvinenými. Navyše, podľa § 82 ods. 1 písm. a) a b) Trestného poriadku boli sťažovateľom uložené obmedzenia v podobe zákazu vycestovať do zahraničia do právoplatného skončenia veci a zákazu styku so spoluobvinenými a ich rodinnými príslušníkmi do doby právoplatného skončenia veci.

5. Podľa názoru sťažovateľov krajský súd nesprávne, iba na základe prehodnotenia dôkazov dospel k záveru o splnení formálnych a materiálnych podmienok na ich vzatie do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku, ale túto nahradil alternatívnymi prostriedkami a obmedzeniami. Krajský súd nedostatočne vyhodnotil dôkazy týkajúce sa dôvodu väzby a v nadväznosti na to tiež nedostatočne odôvodnil rozhodnutie o nahradení väzby s poukazom na ustanovenie § 80 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku

a bez akéhokoľvek ďalšieho odôvodnenia uložil sťažovateľom obmedzenia v podobe zákazu vycestovania do zahraničia a zákazu styku so spoluobvinenými a ich rodinnými príslušníkmi.

6. Za podstatu sťažnosti považujú sťažovatelia polemiku s právnym názorom krajského súdu týkajúcu sa dôvodnosti ich trestného stíhania a nevyhnutnosti obmedzenia ich osobnej slobody väzbou, resp. jej alternatívou. Podľa krajského súdu vzhľadom na charakter trestnej činnosti, spôsob jej vykonania, ako aj osoby sťažovateľov, ktorí sú dlhoročnými advokátmi a poznajú postup orgánov činných v trestnom konaní, je dôvodná obava, že sťažovatelia by mohli v prípade prepustenia zo zadržania pôsobiť na svedkov a spoluobvinených alebo inak mariť skutočnosti závažné pre trestné stíhanie. Podľa krajského súdu sú dané aj dôvody tzv. preventívnej väzby vzhľadom na charakter trestného činu a na prebiehajúce trestné stíhanie obvineného [REDACTED].

7. Sťažovatelia konštatujú, že v ich prípade sa veľmi zreteľne prejavuje policajná a prokurátorská svojvôľa už aj vo vzťahu k advokátom. Táto svojvôľa sa bytostne dotýka výkonu advokátskej profesie, lebo vzťah advokáta ku klientovi (a naopak) je a musí byť vzťahom absolútne dôverným, do ktorého nesmie orgán činný v trestnom konaní vstupovať. V danej veci tieto orgány vykonávali nelegitímne odpočúvania (telekomunikačné a priestorové odpočúvanie) medzi sťažovateľmi a ich klientmi. Následne sťažovateľom odobrali mobilné telefóny a počítače s celou databázou, čím veľmi závažným spôsobom zasiahli do ich súkromia. Krajský súd napriek tomu bral na zreteľ najmä tieto nelegitímnym spôsobom získané dôkazy. Orgány činné v trestnom konaní ďalej nahovárali svedkov na spoluprácu a vykonávali aj ďalšie nelegitímne kroky v trestnom konaní.

8. Krajský súd sa nijako nevyjadril k námietkam sťažovateľov, ktorí absolútne spochybňovali existenciu protiprávnosti ich konania, keďže iba bežne (rutinne) vykonávali svoje povinnosti obhajcov vo forme komunikácie s obvineným [REDACTED] nachádzajúcim sa vo väzbe a jeho otcom, ktorý sťažovateľom odporučil predstaviť orgánom činným v trestnom konaní svedka [REDACTED], lebo mal vidieť sporný incident vo veci týkajúcej sa obvineného [REDACTED]. Sťažovatelia sa obmedzili iba na zisťovanie

a overovanie skutočností, ktoré mohli trestnú vec objasniť, ale na nič svedka nenahovárali a ani inak ho neusmerňovali.

9. Ďalej sa krajský súd nevyjadril ku konkrétnym námietkam sťažovateľov snažiacich sa spochybníť, že by skutok bol trestným činom. Takýto postup krajského súdu je podľa presvedčenia sťažovateľov svojvoľný a porušuje právo na spravodlivý proces.

10. Vrcholom svojvôle postupu krajského súdu je podľa sťažnosti záver, že mu síce nebolo ani na základe pojednávania zrejmé, z akého dôvodu okresný súd zamietol návrh prokurátora na vzatie sťažovateľov do väzby, ale súčasne mu bolo už bez akéhokoľvek dokazovania zrejmé, že v danej veci sú splnené podmienky pre väzobné stíhanie podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku, a to aj napriek tomu, že sťažovatelia v čase konania verejného zasadnutia krajského súdu už vypovedali obvinenému [REDACTED] plnú moc na jeho obhajobu.

11. Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces [REDACTED]... a [REDACTED]... garantované v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 24. 03. 2016, sp. zn. 6Tpo/301/2016-371, porušené bolo.

Uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 24. 03. 2016, sp. zn. 6Tpo/301/2016-371, sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

[REDACTED] a [REDACTED] ako sťažovateľom sa priznáva finančné zadostučinenie vo výške 10.000,- EUR každému, ktoré je Krajský súd v Trnave povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Krajský súd v Trnave je povinný nahradiť [REDACTED] a [REDACTED] ako sťažovateľom trovy konania vo výške, ako budú vyčíslené po prijatí tejto sťažnosti na ďalšie konanie.“

12. Sťažovatelia napokon požadujú, aby ústavný súd dočasným opatrením odložil vykonateľnosť uznesenia krajského súdu až do právoplatného skončenia konania.

II.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné podľa ustanovenia § 20 zákona o ústavnom súde, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

15. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa k návrhu na začatie konania musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

16. Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie, a) ktoré základné práva alebo

slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili, b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody, c) proti komu sťažnosť smeruje.

17. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

18. Podľa § 125 ods. 1 CSP podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

III.

19. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu.

20. Sťažnosť bola podaná ústavnému súdu elektronicky prostredníctvom portálu eŽaloby 9. marca 2017 bez jej autorizovaného podpísania sťažovateľmi alebo ich právnym zástupcom, pričom k návrhu pripojené splnomocnenie právneho zástupcu udelené [REDAKOVANÉ] nie je originálom a súčasne nekorešponduje s obsahom sťažnosti, v ktorej sa uvádza, že jej prílohu tvorí originál splnomocnenia udelený spoločnosti [REDAKOVANÉ]. Sťažovatelia svoju sťažnosť písomne nedoplnili v lehote 10 dní (resp. ani do dňa predbežného prerokovania sťažnosti).

21. Vychádzajúc z uvedených skutočností a citovaných ustanovení zákona o ústavnom súde ústavný súd konštatuje, že sťažnosť nemá zákonom predpísané náležitosti, a preto ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť odmietol.

22. Nad rámec odôvodnenia tohto uznesenia považuje ústavný súd za potrebné poukázať na skutočnosť, že aj v prípade podania sťažnosti spĺňajúcej všetky požiadavky v zmysle zákona o ústavnom súde by ju musel ústavný súd odmietnuť ako neprípustnú podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde. Ústavný súd totiž pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľov zistil, že uznesením č. k. II. ÚS 617/2016-11 z 10. augusta 2016 identickú sťažnosť sťažovateľov odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Súčasne uznesením sp. zn. II. ÚS 243/2017 zo 4. apríla 2017 bola sťažnosť totožných sťažovateľov, v ktorej sa domáhali vyslovenia porušenia v tejto sťažnosti označených práv identickým uznesením krajského súdu, ústavným súdom odmietnutá ako oneskorene podaná.

23. Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol (prekážka res iudicata), okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené. Rozhodnutie o odmietnutí návrhu na začatie konania pre jeho zjavnú neopodstatnenosť, resp. oneskorenosť sú rozhodnutiami, ktoré má na mysli citované ustanovenie § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde.

24. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľov nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. apríla 2017